

BEAUTIFUL REDEMPTION

Lenyűgöző
Megtáltás

fine ● *selection*

KAMI GARCIA • MARGARET STOHL

Kami Garcia és Margaret Stohl

Lenyűgöző
Megváltás

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Apáinknak,
Robert Marinnak és Burton Stohlnak,
akik megtanítottak hinni abban,
hogy bármire képesek vagyunk,
és
férjeinknek,
Alex Garcíának és Lewis Petersonnak,
akik elérték, hogy csináljuk azt az egyetlen dolgot,
ami lehetetlennek tűnt.*

A halál a halhatatlanság kezdete.

– MAXIMILIEN ROBESPIERRE –

∞ LENA ∞

Újrakezdés

Más emberek repülnek álmukban. Én zuhanok a rémálmaimban. Képtelen vagyok beszélni erről, de arra is képtelen vagyok, hogy ne gondoljak rá.

Rá.

Ethan zuhan.

Ethan cipője a földön koppan, másodpercekkel korábban.

Zuhanás közben eshetett le a lábáról.

Azon tűnődtem, vajon tudja-e?

Vajon tudta-e?

Akárhányszor lehunytam a szemem, magam előtt láttam a víztorony teteje felől érkező sáros, fekete tornacipőt. Néha reménykedtem benne, hogy csak álom. Azt reméltem, hogy felébredek, és Ethan ott vár rám Ravenwood előtt, a felhajtón, hogy indulhassunk az iskolába.

Ébresztő, Csipkerózsika! Mindjárt megérkezem. Ezt keltálná.

A nyitott kocsiablakon kiszűrődne Link borzalmas zenéje, és csak azután pillantanám meg Ethant a kormány mögött.

Így képzeltem.

Ethan legalább ezer rémálomban felbukkant korábban is. Még mielőtt megismertem volna, vagy legalább tudtam volna, hogy ő lesz Ethan. De ilyet, ezt egyetlen rémálombam sem láttam.

Nem lett volna szabad megtörténnie. Nem ilyen életre született. Mint ahogyan én sem ilyen életre születtem.

Annak a sáros, fekete tornacipőnek nem lett volna szabad leesnie. Az élet Ethan nélkül rosszabb volt, mint egy rémálom.

Mert ez a valóság volt.

Annyira igaz, hogy képtelen voltam elhinni.

Február 2.

*A rémálmok végét éretem. Innen tudod,
hogy rémálmok voltak.*

*Ez... Ethan... minden... nem ér véget,
semmi jelét nem mutatja, hogy végét érte.*

*Úgy éreztem... úgy érzem... így maradok.
Mintha az életem tört volna darabokra, amikor ő...
amikor minden más végét ért.
Ezernyi apró darabra hullottam.
Amikor földet ért.*

A naplómra rá sem bírtam nézni többé. Képtelen voltam verset írni, az olvasás is fájt.

Mert mindez túlságosan is valós volt.

A fiú, aki a legfontosabb volt számomra, meghalt, mert leugrott a summerville-i víztorony tetejéről. Tudtam, miért tette. De ettől a tudattól nem éreztem magam jobban.

A tudattól, hogy értem tette, csak rosszabbul éreztem magam.

Néha úgy gondolom, nem ér ennyit a világ.

Nem érdemes megmenteni.

Néha úgy gondolom, én sem érek ennyit.

Ethan úgy gondolta, hogy helyesen cselekszik. Tudta, hogy örűlt-ség. Nem akart ő elmenni, de nem volt más választása.

Jellemző Ethanre.

Halottként is.

Megmentette a világot, de az enyémet elpusztította.

Most mi lesz?

ELSŐ KÖNYV

Ethan

∞ 1. FEJEZET ∞

Otthon

A fejem felett kék folt az égbolt.
Felhőtlen.

Tökéletes.

Pont mint az ég a való életben, csak egy kicsit kékebb, és nem süt úgy a szemembe a nap.

A való életben nem tökéletes az ég. Talán pont ettől olyan tökéletes.

Ettől volt olyan tökéletes.

Összeszorítottam a szemem.

Húztam volna az időt.

Nem voltam biztos benne, hogy készen állok arra, ami rám vár. Persze az ég szebb volt – ez elvárható a mennyországtól.

Már ha egyáltalán ott voltam. Világéletemben jó gyerek voltam, legalábbis szerintem. Viszont eleget láttam már ahhoz, hogy tudjam, bármit is gondoltam eddig bármiről, általában tévedtem.

Nyitottan gondolkodtam mindenről, gatlini mércével mérve legalábbis biztosan. Úgy értem, minden elméletről hallottam. Több vásárnapi iskolát végigültem, mint kellett volna. Anya balesete után Marian mesélt nekem egy buddhista oktatóról, valami Buddha

Bobról, akihez járt a Duke Egyetemen, és aki azt állította, hogy a paradicsom egy könnycsepp egy könnycseppben, ami szintén egy könnycseppben van, vagy valami ilyesmit. Egy évvel korábban anya el akarta olvasatni velem Dante *Pokolját*, ami Link szerint egy leégett irodaépületről szólt, de aztán kiderült, hogy egy csávó járta meg benne a pokol kilenc körét. Csak arra emlékszem belőle, amit anya mesélt valami szörnyekről és a gonoszokról, akik egy befagyott jégveremben rekedtek. Azt hiszem, a pokol kilencedik köre volt, de hát annyi kör meg bugyor volt ott lent, hogy egy idő után összemosódott az egész.

Azok után, amit az alvilágról, a másvilágról, meg az oldalsó világokról – meg mindenről, ami az Igézők világának többemeletes tortaszerű képződményét alkotja – megtudtam, teljesen jól elvoltam a kék éggel. Megkönnyebbülten nyugtáztam, hogy egy nyálas Hallmark-képeslapra emlékeztető valami vár rám. Nem ácsingóztam én igazgyönggyel kirakott kapu és mezítelen, pufók angyalkák után. A kék ég... az viszont jólesett.

Megint kinyitottam a szememet. Még mindig kékség.

Égszínkék.

Dagadt méhecske döngött a fejem felett, és egyre magasabban repült az égen – amíg nem koppant egyet, mint előtte legalább ezerszer.

Merthogy nem az ég volt az.

Hanem a mennyezet.

Ez pedig nem a mennyország volt.

A régi mahagóniágyamban feküdtem a még annál is régebbi hálószobámban, a Wate-házban.

Otthon voltam.

Ami képtelenség.

Pislogtam.

Még mindig otthon voltam.

Álom lett volna? Kétségbeesetten kívántam, hogy így legyen. Lehet, hogy tényleg az volt, mint az anya halálát követő minden egyes reggelen hat hónapon keresztül.

Kérlek, mondd, hogy csak álmom volt!

Lenyúltam, és az ágykeret alatti poros padlón keresgéltem. Hozzáérttem az ismerős halomhoz, és kihúztam egy könyvet.

Odüsszeia. A kedvenc képregényem, bár biztos voltam benne, hogy a *Kretén* rajzolói elég nagyvonalúan kezelték Homérosz írását.

Tétováztam egy kicsit, aztán kihúztam egy másik könyvet. *Úton*. Kerouac megdönthetetlen bizonyíték volt, átgurultam tehát a másik oldalamra, hogy láthassam azt a halvány, téglalap alakú foltot a falon, amelyet néhány nappal ezelőttig – tényleg csak néhány nap lett volna? – az a szakadozott tékép fedett, amelyiken zöld filctollal jeleztem be azokat a helyeket, amelyekről a kedvenc könyveimben olvastam, és ahová mindenképpen el szerettem volna jutni.

A szobámban voltam. Tényleg.

Az ágyam mellett álló asztalon a régi óra nem működött, de minden más változatlan volt. Ahhoz képest, hogy januárt mutatott a naptár, meleg volt. Az ablakon beáramló fény szinte természetellenes volt – mintha abban a béna képes forgatókönyvben szerepeltem volna, amit Link rajzolt a Holy Rollers videoklipjéhez. De a megvilágítást félretéve, a szobám pontosan úgy festett, mint ahogyan hagytam. Az ágyam alá dúcolt könyvekhez hasonlóan az életem darabjait őrző cipősdobozok is ott magasodtak a fal mellett. Minden ott volt, aminek ott kellett lennie, legalábbis én nem vettem észre semmi változást.

Csak Lena nem volt ott.

L.? Itt vagy?

Nem éreztem. Semmit sem éreztem.

A kezemre néztem. Rendben volt. Nem volt rajta zúzódás. Ránéztem a fehér pólómra. Semmi vér.

Sem a farmeremen, sem a bőrömön nem volt lyuk.

Bementem a fürdőszobába, és megnéztem magam a mosdó feletti tükörben. Én voltam az. A megszokott Ethan Wate.

Még mindig a tükörképemet bámultam, amikor zajt hallottam odalentről.

– Amma?

A szívem hevesen dobogott, ami már csak azért is furcsa volt, mert ébredéskor egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy egyáltalán ver. Mindegy, a konyhából ismerős neszezést hallottam. A padlódeszkák nyikorogtak, mint amikor valaki oda-vissza járkál a konyhaszekrény, a tűzhely és a régi konyhaasztal között. A régi léptek, a megszokott reggeli tevékenységek.

Már ha reggel volt egyáltalán.

Az ütött-kopott serpenyő égett szaga felkúszott az emeletre.

– Amma? Ugye nem szalonna lesz?

A hang tisztán, nyugodtan csengett.

– Szívem, pontosan tudod, mit készítek. Kizárólag egyetlen dolgot tudok főzni. Már ha ezt főzésnek lehet nevezni.

Az a hang.

Annyira ismerős volt.

– Ethan? Kérvényt kell benyújtanom, hogy megölhesselek? Már régóta itt várlak, kicsim.

Nem értettem a szavakat. Csak a hangot hallottam. Hallottam már korábban is, nem is olyan régen, de sohasem így. Hangosan és tisztán, tele étellel, mintha tényleg ott lett volna a földszinten.

Mert ott volt.

A szavak zeneként simogatták a fülemet. Elüldözték a bánatot és a zűrzavart.

– Anya? Anya!

Hármasával szedtem a lépcsőfokokat, úgy rohantam lefelé, válaszolni sem volt ideje.

∞ 2. FEJEZET ∞

Sült zöld paradicsom

Tényleg ő volt az, mezítláb állt a konyhában, a haja is pont olyan volt, ahogyan emlékeztem rá: a fele feltűzve, a másik fele leengedve. Ropogósra keményített hófehér blúzán – amelyet apa csak „egyenruhaként” emlegetett – még ott éktelenkedtek az előző munkája alatt szerzett festék- vagy tintafoltok. Anyát nem zavarta az ilyesmi. Egy zöld paradicsommal teli, régi, megfeketedett serpenyőt tartott maga előtt, a másik kezében pedig könyvet. Valószínűleg olvasás közben főzőcskézett, és fel sem nézett közben. Egy dalt dúdolgatott, de észre sem vette, hogy dúdol, valószínűleg nem is hallotta saját magát.

Ez anyára vallott. Pontosan ilyen volt.

Talán én voltam az egyetlen, aki megváltozott.

Egy lépéssel közelebb léptem hozzá, mire ő megfordult, és elejtette a könyvet.

– Itt is van az én édes kisfiam.

Úgy éreztem, megszakad a szívem. Soha senki nem hívott így, senki nem akart így hívni, és nem is engedtem volna. Csak az anyukámnak. Aztán átölelt, és mintha a világ borult volna védelmezőn fölénk, miközben belesimultam a karjába. Mélyen belelegeztem a

meleg illatát, a meleg érintését és mindazt a melegséget, ami nekem anyát jelentette.

– Anya, hát visszajöttél!

– Egyikünknek muszáj volt – sóhajtotta.

Ekkor döbbsentem rá valamire. A mi konyhánkban állt, és én is a mi konyhánkban voltam, ami két dolog közül az egyiket jelentette: vagy ő tért vissza az élők közé, vagy pedig...

Én nem.

A szeme megtelt valamivel – talán könny volt, talán szeretet vagy együttérzés –, és újra átölelt.

Anya mindig mindent értett.

– Tudom, édes kisfiam. Tudom.

Az arcom megglelte a régi búvóhelyét a válla és a nyaka közötti ívben.

Megcsókolta a fejem búbját.

– Mi történt veled? Nem így kellett volna történnie.

Hátrahúzódott, hogy láthasson.

– Nem így kellett volna végződnie.

– Tudom.

– Viszont az is igaz, hogy nincs recept arra, hogyan kellene egy emberéletnek véget érnie, ugye?

Megcsippentette az államát, és a szemembe nézve elmosolyodott.

Megjegyeztem. A mosolyt, az arcát. Mindent. Nekem csak ez maradt belőle, miután elment.

Mindig is tudtam, hogy valahol életben van, valamiféleképpen. Megmentette Macont, és elküldte a dalokat, amelyek az Igézőkkel töltött időm minden egyes furcsa időszakán átsegítettek. Egész idő alatt ott volt velem, pont úgy, mint amikor még életben volt.

Csak egy pillanatig tartott az egész, de szerettem volna olyan hosszú ideig élvezni, ameddig lehetett.

Nem tudom, hogyan kerültünk a konyhaasztalhoz. Még mindig nem emlékszem másra, mint az ölelése nyugtató melegére. De ott ültem, a megszokott széken, mintha az elmúlt évek kitörlődtek volna. Mindenhol könyvek hevertek – és nagyon úgy nézett ki, hogy anya szokás szerint bele-beleolvasott mindegyikbe. Az *Isteni színjáték*ba egy valószínűleg frissen mosott zoknit dugott könyvjelzőként. Az *Iliász*ból félig kilógott egy szalvéta, míg rajta, az egyik görög mitológia kötetben egy villa jelezte, hol hagyta abba az olvasást. A konyhaasztal tele volt a kedvenc könyveivel, egyik puha fedeles stósz nagyobb volt a másikinál. Mintha a könyvtárban lettem volna Marian mellett.

A serpenyőben sistergett a paradicsom, én pedig belélegeztem anya illatát: a sárguló papír, az égett olaj és régi kartonpapír aromája keveredett a Cayenne-borssal.

Nem csoda, hogy a könyvtárban mindig megéheztem.

Anya egy kék-fehér porcelántálat tett az asztalra kettőnk közé. A Dragonware. Elmosolyodtam, mert tudtam, hogy ez volt a kedvence. A forró paradicsomot egy papírtörlőre csúsztatta, és megborsozta a szeleteket.

– Készen is van. Ess neki!

Beleszúrtam a villámat a legközelebb eső szeletbe.

– Tudod, hogy azóta... izé, a baleset óta nem ettem ilyet?

A paradicsom olyan forró volt, hogy megégette a nyelvemet. Anyára néztem.

– Mi most... ez most...?

Üres tekintettel nézett vissza rám.

Megint bepróbálkoztam.

– Tudod... a mennyország?

Elnevette magát, és édes teát töltött két magas falú pohárba – a paradicsomon kívül csak teát tudott hibátlanul főzni.

– Nem a mennyországban vagyunk, EW. Nem egészen.

Biztosan aggodalmas képet vághattam, mintha az járt volna a fejében, hogy valamiképpen a másik helyre kerültünk. De az sem volt lehetséges, hiszen – akármilyen nyálasan is hangzott – ha anyával lehettem, számomra az maga volt a mennyország, akkor is, ha esetleg az univerzum másképpen gondolkodott erről. Bár az univerzum és én az utóbbi időben szinte mindenről másképpen gondolkodtunk.

Anya kezét az arcomra simította, és mosolyogva csóválta a fejét.

– Nem, ez nem a végső nyughelyünk, ha erre gondoltál.

– Akkor meg miért vagyunk itt?

– Nem tudom biztosan. Nem adnak útikalauzt, amikor bejelentkezel.

Megfogta a kezemet.

– Mindig tudtam, hogy miattad vagyok itt... mindig akadt valami el nem végzett dolog, valami, amit megtaníthattam vagy megmutathattam neked. Ezért küldtem a dalokat.

– Az Előrevetítő Dalokat.

– Pontosan. Jó sok munkát adtál nekem. De most, hogy itt vagy, olyan érzés, mintha sohasem lettünk volna távol egymástól.

Elfelhősödött az arca.

– Mindig is azt reméltem, hogy újra láthatlak. De azt is reméltem, hogy erre még hosszú ideig kell várnom. Annyira sajnálom. Tudom, hogy szörnyen érezheted magad, elhagytad Ammát és az apádat. Meg Lenát.

Bólintottam.

– Szar ügy, tényleg.

– Tudom. Én is pontosan ezt éreztem – mondta.

– Macon miatt?

A szavak csak úgy kibuktak az ajkamon, mielőtt átgondolhattam volna, mit beszélek.

Elvörösödött.

– Azt hiszem, megérdemeltem. De nincs arra nézve szabály, hogy egy anyának mindent meg kell tárgyalnia a tizenhét éves gyerekével.

– Ne haragudj!

Megszorította a kezemet.

– Leginkább téged nem akartalak elhagyni. Miattad aggódtam a legtöbbet. És persze az apád miatt. Apádról szerencsére remekül gondoskodnak Ravenwoodék. Lena és Macon erős Igézeteket bocsátottak rá, míg Amma egy kitalált történettel eteti. Mitchellnek fogalma sincsen, hogy mi történt veled.

– Tényleg?

Bólintott.

– Amma azt mondja neki, hogy Savannahban vagy a nénikédnél, apád pedig hisz neki.

Megremegett a szája széle, amikor elnézve mellettem az árnyékba veszett a pillantása. Tudtam, hogy aggódott apa miatt, Igézet ide, Igézet oda. Hirtelen eltűnésem Gatlinből ugyanúgy fájt neki is, mint nekem: ráadásul ő a partvonalról figyelte a történéseket, és nem tudott semmit tenni.

– Viszont ezt hosszú távon nem lehet fenntartani, Ethan. Most mindenki teszi a dolgát a lehetőségeihez mérten. Általában ez szokott lenni.

– Emlékszem.

Már megtörtént egyszer.

Mind a ketten tudtuk, mikor.

Ezután anya nem mondott semmit, csak felkapta a villáját. Csendben eszegettünk, lehet, hogy egész délután, de lehet, hogy csak egy

pillanatig. Már nem tudtam volna megmondani, és nem voltam biztos abban sem, hogy ez számít-e.

A hátsó verandán üldögéltünk, és tükörfényes, még nedves cseresznyét csipegettünk a szűrőből, miközben az előbukkanó csillagokat figyeltük. Az ég sötétkékesre váltott, és a csillagok elképesztően ragyogó füzéreként jelentek meg rajta. Láttam az Igézők egének és a Halandók egének csillagait is. A kettéhasított hold az északi sarkcsillag és a déli sarkcsillag között imbolygott. Nem tudtam, hogyan volt lehetséges egyszerre kétféle eget látni, kétféle csillagzattal, de pontosan ez történt.

Mindent láttam, mintha én magam is egyszerre két különböző ember lettem volna. Végre véget ért ez az Összetört Lélek cuccos. Asszem legalább abból a szempontból jól jártam ezzel a meghalással, hogy a lelkem két része ismét egyben volt.

Na persze.

Minden összeállt most, hogy véget ért, vagy talán éppen azért, mert véget ért. Néha produkál ilyeneket az élet. Annyira egyszerűnek, annyira könnyűnek tűnt innen nézve. Annyira hihetetlenül ragyogónak.

Miért ez volt az egyetlen megoldás? Miért kellett pont így véget érnie?

Anyá vállára hajtottam a fejemet.

– Anya?

– Szívem?

– Beszélnem kell Lenával.

Ennyi. Kimondtam végre. Ez volt az egyetlen dolog, ami miatt alig kaptam levegőt egész nap. Ami miatt egy percig nem tudtam megülni a fenekemen, ami miatt a legszívesebben kifutottam volna

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ebből a világból is. Ami miatt elindultam volna valamerre, bár nem volt hová mennem.

Amma mindig azt mondta, hogy az igazságban az a jó, hogy igaz, ezért az igazsággal nem lehet vitába szállni. Lehet, hogy nem tetszik, de attól még nem lesz kevésbé igaz. Ennyibe tudtam kapaszkodni ebben a pillanatban.

– Az képtelenség.

Anya a homlokát ráncolta.

– Legalábbis nem könnyű.

– Muszáj elmondanom neki, hogy jól vagyok. Ismerem. Vár egy jelet tőlem. Mint ahogyan én vártam egy jelre tőled.

– Itt nincsen Carlton Eaton, hogy átszaladjon a leveleddel, Ethan. Ebből a világból nincsen levélküldés, az övébe pedig nem tudsz viszszaírni. Még ha tudnál, akkor sem írhatnál neki. El sem tudod képzelni, hányszor kívántam, hogy bárcsak lehetne.

Kell lennie megoldásnak.

– Tudom. Ha lehetne, gyakrabban hallottam volna felőled.

Felpillantott az égre. A szemében ott tükröződött a csillagok fénye, amikor megszólalt:

– Mindennap, édes kisfiam. Minden egyes nap.

– De mégis megtaláltad a módját, hogy beszélhess velem. És a temetőben is láttalak akkor éjszaka. Meg a szobámban, emlékszel?

– A dalokat a Nagyszerűek találták ki. Valószínűleg onnan jött az ötlet, hogy kisbabakorod óta énekeltem neked. De mindenki más. Nem hinném, hogy képes lennél valami, az Előrevetítő Dalokhoz hasonló dolgot küldeni Lenának.

– Akkor sem, ha tudnám, hogyan kell ilyet írni.

Az én dalszerzési képességemhez mérve Link akár a Beatles egyik tagja is lehetett volna.